

Chambre des Représentants

SESSION 1958-1959.

18 FÉVRIER 1959.

PROPOSITION DE LOI

autorisant l'activité professionnelle pour toutes les personnes bénéficiaires d'une pension de vieillesse.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS.

La législation sur les pensions de vieillesse interdit de façon générale aux bénéficiaires des pensions d'exercer une activité professionnelle.

Cette condition est inadmissible.

Elle n'existait pas autrefois. Lorsqu'on pensait que la pension était le résultat de l'effort d'épargne de l'intéressé, augmenté des encouragements des pouvoirs publics, les employés, les ouvriers aussi bien que les assurés libres pouvaient continuer l'exercice de leur profession tout en touchant la rente correspondant à leurs versements.

C'est lorsqu'on a constaté que les rentes étaient devenues insuffisantes en raison de l'évolution des idées, ou bien en raison de la chute du pouvoir d'achat de la monnaie qu'on a décidé d'accorder des majorations gratuites de rentes de vieillesse aux personnes qui avaient fait un effort en vue de leur pension; mais on créa la condition de la cessation de toute activité professionnelle. A l'origine, cette condition fut introduite dans le but de réduire le nombre de personnes qui demanderaient la majoration gratuite de rente de vieillesse à charge de l'Etat.

Néanmoins, très rapidement se répandit cette idée que celui qui touche une majoration gratuite de rente de vieillesse doit cesser toute activité professionnelle, puisqu'il demande une aide à la collectivité et qu'il serait malséant qu'il conserve une activité professionnelle qui échapperait ainsi à des travailleurs plus jeunes.

L'idée s'est étendue à un domaine supplémentaire, celui de la pension de vieillesse, qui n'est même plus une majoration gratuite. De plus en plus, on tend à faire de la pension, une allocation à charge de la collectivité qui ne peut être obtenue qu'à la condition de cesser l'activité professionnelle.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1958-1959.

18 FEBRUARI 1959.

WETSVOORSTEL

waarbij uitoefening van een beroepsbezigheid wordt toegestaan aan alle personen die een ouderdomspensioen genieten.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Bij de wetgeving op de ouderdomspensioenen wordt in de regel aan gepensioneerden verboden nog een beroep uit te oefenen.

Deze voorwaarde is onaanvaardbaar.

Zij bestond vroeger niet. Wanneer men vond dat het pensioen de vrucht was van het sparen van de belanghebbende, verhoogd met de tegemoetkomingen van overheidswege, mochten de bedienden, de werklieden evenals de vrijwillige verzekerden hun beroep blijven uitoefenen, terwijl zij met hun storting overeenstemmende renten bleven ontvangen.

Maar toen men heeft vastgesteld dat de renten ontoereikend waren geworden ingevolge de ontwikkeling van de denkbeelden of ten gevolge van de waardevermindering van onze valuta, besloot men kosteloze ouderdomsrentetoeslagen te verlenen aan personen die een inspanning hadden gedaan met het oog op hun pensioen; maar tevens werd de voorwaarde van stopzetting van elke beroepsbedrijvigheid ingevoerd. In het begin was deze voorwaarde bedoeld om het getal te verminderen van de personen die de kosteloze ouderdomsrentetoeslag ten laste van de Staat zouden aanvragen.

Niettemin verspreidde zich zeer snel de mening dat diegene die een kosteloze ouderdomsrentetoeslag ontvangt, elke beroepsbedrijvigheid moet stopzetten, vermits hij de bijstand van de gemeenschap inroept en dat het onaanvaardbaar zou zijn dat hij een beroepsbedrijvigheid zou blijven uitoefenen die aldus zou ontsnappen aan jongere arbeiders.

Deze opvatting vond ook ingang op een ander gebied, dat van het ouderdomspensioen, dat zelfs geen kosteloze toeslag meer is. Steeds meer is men geneigd van het pensioen een uitkering ten laste van de gemeenschap te maken, die nog slechts kan bekomen worden op voorwaarde dat elke beroepsbezigheid wordt stopgezet.

Nous croyons que cette façon d'envisager les choses est tout à fait pernicieuse et injustifiée.

1. — La condition d'inactivité est contraire à la dignité humaine. On ne peut admettre que l'État, après avoir imposé aux intéressés des versements dans le cadre du régime de pension qu'ils ne choisissent plus librement, ne leur donne la contrepartie de leur effort d'épargne qu'à la condition de se retirer dans un état de vie qui constitue une véritable déchéance.

2. — Cette condition d'inactivité est cruelle. Les pensions de vieillesse, les majorations gratuites et les compléments que la collectivité parvient à donner aux intéressés sont nettement insuffisants.

Il est dès lors inadmissible et cruel d'interdire une activité professionnelle qui devrait permettre aux pensionnés, d'améliorer leur sort.

3. — Malgré les propositions de certains courants d'opinion, il n'a jamais été interdit jusqu'ici aux anciens fonctionnaires d'exercer une activité professionnelle. Nous ne croyons point d'ailleurs que ce soit souhaitable.

Mais il en résulte que l'interdiction imposée aux travailleurs salariés, appointés ou indépendants du secteur privé est d'autant plus injustifiable.

4. — L'argument suivant lequel le travail des personnes âgées de plus de 65 ans enlèverait des possibilités d'emploi à la jeunesse est tout à fait erroné. En réalité, par l'accroissement de revenus et du pouvoir d'achat qu'ils procurent à la Nation et à son économie, les vieillards donnent des occasions de production supplémentaire et d'emplois à la jeunesse.

Pour ces différentes raisons, nous proposons que dorénavant la condition de cesser l'activité professionnelle ne soit plus imposée en aucune matière concernant les pensions de vieillesse.

La présente proposition reprend celle qui fut déposée le 6 mars 1957, sous le n° 673.

Naar onze mening is deze zienswijze volkomen schadelijk en ongerechtvaardigd.

1. — De voorwaarde van werkeloosheid is strijdig met de menselijke waardigheid. Het is niet te aanvaarden dat de Staat, na de betrokkenen te hebben gedwongen tot stortingen in het kader van de pensioenregeling die zij niet meer vrij kiezen, hun het pensioen, waarvoor zij hebben gespaard, slechts uitkeert op voorwaarde dat zij de vernedering van een werkeloos bestaan aanvaarden.

2. — Deze verplichte stopzetting van elke bezigheid is onmenselijk. De ouderdomspensioenen, de kosteloze toeslagen en de aanvullende renten, welke de gemeenschap eindelijk aan de betrokkenen kan geven, zijn beslist ontoereikend.

Het is dan ook onaanvaardbaar en onmenselijk dat aan de gepensioneerden een beroepsactiviteit wordt ontzegd, die hen in staat moet stellen hun lot te verbeteren.

3. — In weerwil van de opvattingen die bij een deel van de publieke opinie opgeld doen, werd tot dusver aan de gewezen ambtenaars nooit verboden een beroepsactiviteit uit te oefenen. Wij menen trouwens niet dat dit aanbeveling verdient.

Maar dit maakt het verbod, in de privé-sector opgelegd aan de loon- en weddetrekkenden en aan de zelfstandigen des te onbillijker.

4. — Beweren dat de arbeid van mensen boven 65 jaar de werkgelegenheid voor onze jonge arbeiders vermindert is totaal verkeerd. In werkelijkheid zullen de bejaarden, door de aangroei van inkomsten en koopkracht die zij aan het land en zijn bedrijfsleven verschaffen, bijkomende productiemogelijkheden scheppen, en bijgevolg meer werkgelegenheid voor de jonge arbeiders.

Om al deze redenen stellen wij voor, dat voortaan de stopzetting van de beroepsbezigheid niet meer als voorwaarde wordt gesteld in alles wat betrekking heeft op de ouderdomspensioenen.

Dit voorstel werd reeds op 6 maart 1957 ingediend onder n° 673.

E. CHARPENTIER.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Dans tous les régimes de pension de vieillesse, sont abrogées les clauses prévoyant, comme condition à l'allocation des pensions, rentes, majorations gratuites, compléments, etc..., la cessation ou la réduction de l'activité professionnelle.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

In alle ouderdomspensioenregelingen worden de bepalingen weggelaten, waarin stopzetting of vermindering van de beroepsbezigheid als voorwaarde wordt gesteld voor het uitkeren van pensioenen, renten, kosteloze toeslagen, aanvullende renten, enz.

E. CHARPENTIER,
L. DELHACHE,
R. PETRE,
N. DUVIVIER,
M. DECARPENTRIE,
Germaine CRAEYBECKX-ORIJ.